

UZ LATVIJAS TEĀTRU SKATUVĒM JOPROJĀM PLOSĀS JAUNĪBAS PUTNI, KUR VECMEISTARIEM JĀSAMIERINĀS AR EPIZODISKIEM UZNĀCIENIEM. TĀPĒC JO LIELĀKS PRIEKŠ, KA GADIEM SPODRINĀTAM AKTIERA TALANTAM ATRODAS PIELIETOJUMS CITOS MĀKSLAS VEIDOS. **JURIS BARTKEVIČS** PĒDĒJĀ LAIKA IZCILĀKO LOMU NOSPĒLĒJIS DAUDZSĒRIJU SPĒLFILMĀ "EMĪLIJA. LATVIJAS PRESES KARALIENE", TĒLA ĪSTUMĀ PAT PĀRSPĒJOT TITULLOMAS ATVEIDOTĀJU.

Brien gumijniekos sentiments

Ilze Pētersone

Grabošs lifts paceļ uz sarunas vietu – Jura Bartkeviča ģērbtuvē Dailes teātra nama piektajā stāvā. Šad un tad mēdzot iestrēgt, pasmaida aktieris. Nelielajā telpā pie spoguļa, kā jau skatuves māksliniekiem ierasts, izvietotas fotogrāfijas – tur smaidošs Juris ar dzīves draudzeni Baibu Rubesu, attēli ar bērniem un mazbērniem. Viņam ir četras meitas un pieci mazdēli, jaunākais esot vēl pavisam maziņš. Vecākā mazdēla Franča foto starp tiem ir pats lielākais. No citas bildes ar velnišķu smīnu lūkojas amata brālis, amerikāņu kinozvaigzne Džeks Nikolsons, bet uz kādas "Statoil" kartes uzšņāpts Brodvejas karalienes Laizas Minelli autogrāfs, kuru ārzemju ceļojumā no dziedātājas izdevies dabūt viņa enerģiskajai Baibai.

Par darba trūkumu aktieris nevarot žēloties, pat kovida tumšākajā laikā filmējies gan "Emilijā", gan Aika Karapetjana autorkino "Sema ceļojumi", piedalījies zūma platformas izradē "Irānas konference". Teātra mājaslapā lasāms, ka 12. janvārī pirmizrāde notiks gados vecākiem skatītājiem jau pazīstamajam Oskara Lutsa romāna "Pavasaris" dramatisējumam, kurā viņš tēlos pārtikušu drēbnieku, kas gribot uzlēkt augstāk par savu pakaļu. Aktieri var redzēt pēc Reģinas Ezeras romāna veidotajā iestudējumā "Zemdegas" un Ežēna Jonesko

Juris Bartkevičs

DAILES TEĀTRA AKTIERIS

Dzimis un skolā mācījies Talsos.

Beidzis Liepājas Pedagoģiskā institūta Latviešu valodas un literatūras fakultāti. Mācību laikā iestājies Liepājas teātra I studijā, kuru beidzis 1971. gadā.

Kopš 1970. gada – Liepājas teātra aktieris. Bijis arī aktiermeistarības un skatuves runas pedagogs. No 1996. gada – Liepājas teātra mākslinieciskais vadītājs un režisors vairākiem iestudējumiem, no 1997. gada – direktors.

2004. gadā pārcēlies uz Rīgu un sācis darbu Dailes teātrī.

Filmējies kino un televīzijas iestudējumos.

Padomju okupācijas laikā apbalvots ar komjaunatnes prēmiju un saņēmis LPSR Nopelniem bagātā skatuves mākslinieka nosaukumu.

Saņēmis "Spēlmaņu nakts" balvu 1996. gadā par labāko debiju skatuves mākslā ar F. Molnāra lugas "Lilioms" iestudējumu un 1999. gadā kā galvenās vīriešu lomas gada aktieris par Paula lomu T. Dorsta lugā "Paula kungs" un Marka lomu J. Rezā lugā "ART".

2020. gadā apbalvots ar IV šķiras Triju Zvaigžņu ordeni.

Vairāk nekā 20 gadus dzīvo kopā ar Baibu Rubesu. Četru meitu tēvs un piecu mazdēlu vectēvs.

absurda komēdijā "Degunradži". Patlaban viņš piedalās teatrāla uzveduma tapšanas procesā sadarbībā ar Polijas Jana Kočanovska teātri – to iedvesmoju-

ši Daugavpili dzimušā gleznotāja Marka Rotko vēlinie darbi. Pirmizrāde apsolīta 12. martā.

Ko jūsu jaunākā paaudze saka par vecotēvu uz skatuves?

Viņiem vēl nav spārnotu teicienu par vecotēvu uz skatuves, bet vecākais mazdēls Francis bija uz "Emilijas" pirmizrādi, sēdēja man un Gunai Zariņai* pa vidu un jutās kā septītajās debesīs.

Cik tad bieži tagad sanāk satikties, sevišķi ar diviem mazdēliem, kas Briselē?

Pagājušajā vasarā viņiem izdevās atbraukt uz Latviju, padzīvoja gan pa Liepāju, gan arī Rīgu.

Mazbērnos redzat arī savu atspulgu?

Jā. Daži pamana dažādus žestus un kustības, kas raksturīgas opim. No kurienes viņiem tās rodas?

Ja kāds gribētu iet jūsu pēdās, kādu padomu dotu?

Ar Franci kopā jau esam spēlējuši leļļu teātri – viņa spēļu istabā bija uzbūvēta skatuvīte, uz kuras glābām visu, ko varēja izglābt, taču galvenokārt – pasauli. Kā man patika tā pasaules glābšana! Uzvedumus pat nofilmējām, un viņš tos ievietoja jūtībā, arī epizodi, kur naturāli aizdegās ragana.

Ja viņš jautātu, vai kļūt par aktieri, teiktu – klausies, tu tā biji aizrāvis ar dakterēšanu, tev ir tik lielas zināšanas

šajos jautājumos, vai mums ģimenē nevajadzētu vienu dakteri? Nu, padomā. Un tad mēs šo sarunu varētu pārtraukt.

Izklausās, ka vectēvam sagribējies pašam savu dakteri... Par aktiera profesiju atklātākās un arī skarbākās atklāsmes nesen dzirdēju radioraidījumā "Teātra garša", kur Ausma Kantāne sarunā ar topošo Jaunā Rīgas teātra aktieri Gerdu Lapošku teica, ka vesels cilvēks nevarot spēlēt teātri.

Katram māksliniekam ir kaut kāda garīga slimība, taču tā nav uzskatāma par negatīvu, jo tā slimība ir talants.

Savukārt jaunais cilvēks aktierspēli salīdzināja ar sludināšanu.

Man tā doma patik! Baznīcu un teātri savulaik salīdzināja Oļģerts Kroders, taču viņš runāja par baznīcas un teātra mākslas tādu kā savstarpējo rivēšanos, kas notiek tāpēc, ka teātris kaut kādā veidā potē skatītāja brīvības sajūtu, bet baznīca uzliek tabu. Taču abi – gan mācītājs, gan aktieris – ir sludinātāji.

Un teātris ir sava veida templis?

Esmu no tās paaudzes, kas teātri var saukt par templi bez lielas ironijas, tāpēc ka te notiek gan dvēseles skološana, gan apmierināšana. Kuras tad ir tās vietas, kur doties pēc dvēseliskuma – baznīca, koncertzāle, teātris...

Vai pats vēlreiz gribētu mācīties par aktieri?

Skolas laikā man gribējās būt ārstam vai ķīmiķim, jo Talsu skolā mums izcili mācīja ķīmiju. Nākamajā dzīvē izvēlētos ko citu, jo nav taču jādara viens un tas pats, bet šajā jāatzīst, ka aktiera nodarbošanās ir ļoti interesants ceļš pa dzīvi.

Kas uz kādu laiku bija, kā tagad mēdz teikt, nolikts uz pauzes.

Pirms mūs aizslēdza pirmo reizi, kā pēdējo izrādi spēlējām "Iemilējies Šekspīrs", kurā esmu teātra direktors laikā, kad Anglijā, Londonā, plosās mēris un karalis paziņo, ka visi teātri jāver ciet. Kad runāju savu tekstu, ka izdzēšam

Kad runāju savu tekstu, ka izdzēšam gaismas un teātri slēdzam, publika noelsās, jo saprata, ka arī reālajā dzīvē teātris tiek slēgts uz nezināmu laiku. Kolēģi teica, ka viņiem šie vārdi uzrāvuši tirpas.

Foto no Jura Bartkeviča krājuma

Filmēšanas epizodē Antona Benjamiņa lomā daudzsēriju spēlfilmā "Emilija. Latvijas preses karaliene".

gaismas un teātri slēdzam, publika noelsās, jo saprata, ka arī reālajā dzīvē teātris tiek slēgts uz nezināmu laiku. Kolēģi teica, ka viņiem šie vārdi uzrāvuši tirpas.

Kāda bija atgriešanās uz skatuves?

Kad pēc izrādes iedegas gaisma, tagad arī mēs aplaudējam – kā paldies publikai, ka atkal esam satikušies un viņi ir tik lieliski skatītāji. Pat ar tik izretinātām rindām no zāles nāk milzīgs starojums un saskaņa!

Ko aktieris dara, kad netiek uz dēļiem?

Ar kaut ko ir jānodarbojas, piemēram, pilnveidoju silķes kažokā recepti

vai dažreiz cepu pīrādziņus. Atradu internetā recepti, piemeklēju speķi, mēģināju vairākas reizes. Labi, ka man ir mazbērni, kas tos notiesāja. Dariju to it kā ar ironiju, bet patiesībā nopietni, jo gribējās, lai izdodas. Un ja kāds vēl tevi par to paslavē...

Līdzās pīrādziņu cepšanai jums izdevās nospēlēt izcilu aktierdarbu seriālā "Emilija. Latvijas preses karaliene". Gunas Zariņas tēlotā Emilija Benjamiņa man šķita kā atceļojusi no jaunākiem laikiem, taču jūsu varonis bija nu izspjauts Antons Benjamiņš! Jums taču nebija aktieru atlasē konkurenta?

Iespējams, ka nebija. Ja aktieris netrāpa lomā, tad īpaši par to nerunā un neizdošanos cenšas izraudāt sevī, bet šis bija cits gadījums. Pēc filmēšanas beigām radās sajūta, cik labi būtu izveidot vēl piecas sērijas, lai vēl dziļāk varētu parādīt tā laika dzīvi, kā arī izcilās personības Latvijas kultūras vēsturē, no kurām daudz strādājušas "Jaunākajās Ziņās".

Arlevu Segliņu kā mūzu Jāņa Rokpelņa dzejas koncertuzvedumā "Dailies kanons".

Kas palīdzēja tik pārliecinoši iejusties Benjamiņa ādā?

Viens no vērtīgākajiem avotiem bija kultūras darbinieku atmiņu stāsti grāmatā "Antons Benjamiņš dzīvē un darbā", kuru 1934. gadā izdeva uz viņa jubileju. Viņš tika raksturots kā laipns cilvēks ar vienmēr staltu gaitu, labi sako pies, tīrā krekļā ar kaklasaiti, kurš smēķēja pīpi ar smaržīgu tabaku. Aktierim šādi uzzīmēta bilde rāda, kā viņš varētu dzīvot kadrā. Viņu vairāk atcerējās kā skolotāju – mīlētu un cienītu, kuram bija iesauka Bismarks. Bērnus mudinājis mācīties valodas, lai tiktu dzīvē uz priekšu. Man tas šķita ļoti simpātiski, ka viņš strādājis tautas izglītības un kultūras labā, jo tas sasauca ar manu dzīvi, arī es esmu izstudējis pedagogiju.

Pēdējie kadri tika uzņemti vasarā Valdeķu saimniecībā, kuru bija izveidojis pats Antons un kur joprojām saimnieko Benjamiņi. Vietas atmosfēra radīja īstuma sajūtu, kas aktierim gan profesionāli palīdz, gan aizkustina. Un, ja vēl izdodas, ir tik liels prieks saņemt no draugiem atzinīgus vārdus, un tad visa diena izskatās gaišāka!

Vai jums pilnībā ir pa prātam ulmaņlaiku atainojums? Man vēl tagad atmiņā vecmāmiņas stāsti, kas līdzīgi ļoti daudziem bija pozitīvi, lai gan nevarētu teikt, ka viņas dzīve kā lauku saimnieci būtu bijusi viegla.

Mana mamma bija mazpulciete un kaisījusi Ulmanim ziedus, ko pati ar prieku atcerējās, taču drošības labad par to laiku daudz nestāstīja. Veidotāji ļoti

Olģerta Krodera iestudējumā "Hamlets", kurā Jurim Bartkevičam bija uzticētas divas lomas – Hamleta un Klaudija.

labi apzinājās, ka ulmaņlaiku vērtējums var atšķirties, un producents Gints Grūbe tikšanās reizēs ar skatītājiem par to ir saņēmis aizrādījumus. Epizodi ar milzīgo Kārļa Ulmaņa bildes likšanu redakcijā pie sienas, kas sērījā ieņem diezgan lielu vietu, varbūt varēja veidot līdzsvarotāk, bet man nav pretenziju arī pret šādu skatu, jo runa jau bija par "Jaunā-

Veidotāji ļoti labi apzinājās, ka ulmaņlaiku vērtējums var atšķirties, un producents Gints Grūbe tikšanās reizēs ar skatītājiem par to ir saņēmis aizrādījumus.

ko Ziņu" redakcijas pārmaiņām un dažu darbinieku kažoka pārmešanu.

Ko tikšanās reizēs cilvēki vaicā?

Patīkami dzirdēt, kad saka – mēs jums, mākslinieki, noticējam. Vaicā par filmēšanas apstākļiem, un mēs stāstām, ka bija ziema un Vāgnera zālē, kur bija iekārtota redakcija, valdīja liels aukstums, bija vajadzīgi dūmi, jo tajā laikā daudz pipēja. Visai filmēšanas grupai šis darbs likās svarīgs, tāpēc no aktieru puses bija daudz piedāvājumu, kā risināt dzīvi kadrā, un režisori priecājās par labu sadarbību. Jo laiks spieda strādāt ātri.

"Emilijas" filmēšana varētu būt saistoša sadaļa jūsu atmiņu grāmatā. Vai tāda ir padomā?

Nevaru lielities kā Juris Strenga, kurš savulaik dokumentējis katru savas dzīves dienu, taču man ir vairākas kļādes, kurās esmu pierakstījis mēģinājumus, kalendāri par katru gadu ar piezīmēm, ko darīju, pieredzēju, kas patīk vai riebjas, un no tā varētu atgriezties atmiņu tēlos. Kad pats raksti, vari vairāk iefiltrēt tekstā attieksmi pret notikumiem, iepīt arī zināmu melnā humora devu, lai uzturētu veselīgu skatu uz notiekošo pasaulē. Tāpēc ir tik skaisti būt teātri kopā ar draugiem un kolēģiem, kur dzirksti veselīga apcelšanās un neiztrūkst arī paškritikas deva.

Kāda būtu memuāru atklātības pakāpe, teiksim, procentos?

Noklusējumu sanāktu līdz piecdesmit procentu. Skaidrs, ka ir aktieri, kas paši rada leģendas, arī žurnālisti un rakstnieki tādas rada, bet mēs savas īstās sajūtas tomēr paturam pie sevis.

Kā nu kurš...

Vairāk atklāts aktieris var būt par savu darbu, taču viņš nekad aiz cilvēciskas un profesionālas cieņas neapsūdzēs savus partnerus. Savā cunftē ģērbtuvēs viens otram šo to pasaka, bet publiski stāsta par savām enerģijas uzlādēšanās problēmām, vai saņem to no saules, iet dabā vai nodarbojas ar jogu, kas, pro-

Dailies teātra publicitātes foto

Foto: Žanis Kopštāls

Ar dzīves draudzeni Baibu Rubesu tunču zvejā Kubas piekrastes ūdeņos.

Foto no Jura Bartkeviča krājuma

Ziemassvētki kopā ar meitām Baibu (no kreisās) un Lieni un mazdēliem Franci (no kreisās) un Henriju.

tams, ir svarīgi, jo baterija jāuzlādē, taču personīgajā, intīmajā dzīvē daudzi neieļauj. Kaut kādas lietas, kas pieder tikai man, jā saglabā neapsiekalotas. Un nav labi stāstīt arī par slimībām, jo tā ir žēlošanās, un aktieri to negrib darīt.

No intervijām sapratu, ka labprāt runājat par pavārmākslu. Ko patīk gatavot, ja neskaita jau pieminētos spēka pīrādziņus?

Labprāt vāru zupas – atradu labu gulašzupas recepti. Sautēju kāpostus, zīnu, kur tos pirkšu un ko likšu klāt, lai nav par daudz taukvielu. Un tad visi slavē! Ak Dievs, kā šādas sarunas uzdzēn apetīti!

Tās ir pašas labākās! Vai Baiba arī gatavo?

Viņai uznāk iedvesmas brīži, kad darbošanās virtuvē notiek ar vērienu, lielos daudzumos, plašiem žestiem un šis tas iet arī pa gaisu. Es gatavojot skrupulozi visu sagriežu, jo mans velns ir detaļās, Baibai – vērienā.

Vai jūsu kopdzīvei varētu būt kāda līdzība ar Benjamiņiem?

Varētu būt. Sievietēm prātā ir vairāki stratēģiski varianti, un viņas prot labāk plānot dzīvi. Ja cilvēkam no dabas tas nav dots, viņš mēdz peldēt mākoņos, bet ar stipru sievieti blakus kļūst par ieguvēju. Emīlija lika Antonam nostāties uz zemes, risināja finanšu jautājumus, uz

ko viņai bija talants, ne velti tika saukta par ģeniālu grāmatvedi.

Tā arī nesapratu, cik tālu esat ticis ar atmiņām?

Kā cilvēks, kam raksturīgs slinkums, ielūkojoties pasē, sāku domāt, vai skatuvei nebūtu jāliek punkts un jāpievēršas pludiņam un saulrietiem pie klusiem ūdeņiem...

Kas tad veco paaudzi spēlēs uz dēļiem?

Nu ja, tas jau vēl uztur pie dzīvības! Atmiņas nāk arvien spilgtākas, un nevar

Es gatavojot skrupulozi visu sagriežu, jo mans velns ir detaļās, Baibai – vērienā.

saprast, vai tā ir mana kā autora trenētā iztēle, vai tomēr kā jau katram cilvēkam pagātnes notikumi ir atstājuši paliekošas pēdas. Ja gribētu rakstīt, tad par profesionālām lietām, kādi atklājumi un vērojumi, kļūdas, visi mani grābekļi, uz kuriem esmu kāpis, cilvēciskas problēmas, taču tā būtu grāmata šaurākam lokam.

Var taču apvienot dzīves un profesijas stāstus, un jaunie alkst pēc meistarū pieredzes. Vai tad tā nav?

Pagājušās sezonas beigās viens no jaunajiem vadošajiem aktieriem pienāca man klāt un teica – Juri, vai tu negribētu būt mans teātra krusttēvs? Iekšēji tā atplauku, jo šo aktieri vēroju, kā viņš attīstās, par dažām lietām pat apskaužu, kas man tajos gados nebija, un kāda viņam ir augšanas perspektīva!

Foto no Jura Bartkeviča krājuma

Mājsēdes laikā aktieris vairāk pievērsies pavārmākslai. Attēlā: krāsni paša gatavotie spēka pīrādziņi.

Kurš grib jūs par krusttēvu?

Toms Veļičko – viņš bija izcils Intara Rešetina iestudētajā izrādē "Dēls" un tagad arī "Degunradžos" kā Beranzē. Skaisti, ka jauns aktieris savās lomās nešauj garām un jūtas tik brīvs.

Lasīju, ka "Degunradžos"; ko iestudējusi ungāru režisore, esot daudz kā jauna, ko apgūt. Vai aktierim ar tik garu skatuves vēsturi kā jums nav tā, ka viss jau ir bijis?

Tas, ka viss ir bijis, ir skaidrs, bet daudz kas jau mainās, un tā ir liela māksla uztvert mainību un neturēties pie kanoniem gan savā profesijā, gan dzīvē. Sevi pieskaitu profesionāļiem, kas visu mūžu mācās un nonāk arī pie jaunatklājumiem, kuru šosezon bijis īpaši daudz.

Kādā kritikā par jūsu lomu šajā izrādē teikts: "Jura Bartkeviča cienijamais seniors Botārs veca cilvēka gatavībā skriet progresam pa priekšu kareivīgi dižājas."

Tīri asprātīgi uzrakstīts. Man kā Krodera audzēknim, kam psiholoģiskais teātris ir prioritāte, vienmēr sevi iekšēji jāpārkonstruē, lai varētu uzņemt daudz ekstremālākus, ekspresīvākus, hiperbolizētākus izteiksmes veidus. Un tas prasa noticēt sev, kas gan vajadzīgs jebkurā lomā, bet jo īpaši šādos gadījumos.

Par ko izrāde stāsta personīgi jums?

Par sistēmas cilvēkiem un arī brīviem no tās. Beranzē trešajā cēlienā saka apmēram tā – tieksme saglabāt sevi vienmēr nolemta neveiksmei. Ļoti šķērsm secinājums, taču tur ir arī pozitīvs signāls – es nepadošos, cīnīšos un neļaušos šai degunradzībai. Pēc Jonesko domām, degunradzīs ir simbols rupjam, stagnātiskam, taisnsvirziena spēkam ar ļoti šaurām smadzenēm, bet arī degunradzīm jādzīvo, arī viņam ir sava vieta. Degunradzīs nav tas, kas jāatšauj.

Vai iestudējums ir laikā un vietā?

Luga rakstīta pirms 1959. gada, tas ir darbs, kas skan cauri laikiem, atbilst arī mūsdienām un prasa smadzeņu darbību. Draugi par to ir sajūsmā!

Starp citu, kāpēc gada nogalē Madonas kultūras namā nenotika "Dailes kanons", kur lasāt Jāņa Rokpeļņa dzeju?

Mēs ar Ievu Segliņu, kura uzvedumā spēlē manu mūzu, arī pabrīnījāmies, jo pirms "Emilijas" kinoseansa, kad tur ciemojos kopā ar Ziemeļnieka lomas tēlotāju Kasparu Zāli, draudzīgi šķīrāmies ar solījumu, ka drīz ieradīsimies. Olga Dreģe, uzzinājusi, ka nenotiks izrāde, teica, ak Dievs, ja mani negrib redzēt Madonā, jāiet projām no šīs skatuves, man laiks ir beigt! Nu ir tā situācija tāda, ka cilvēki izturas vairāk piesardzīgi, rūpēdamies par savu veselību. Un Olga publikai vienmēr būs mīļa.

Sarunas sākumā ar sajūsmu pieminējāt, ka paticis kopā ar mazdēlu glābt pasauli. Ja neskaita arvien aktuālās vakcīnas, kas palīdzēs – skaistums, mīlestība, māksla? Režisors Oļģerts Kroders savulaik uzsvēra kultūras nozīmi.

Gudri cilvēki ir teikuši, ka kādreiz pasauli mainīja kari un katastrofas, tagad – sociālie tīkli. Digitālajā pasaulē esmu vecmodīgs, un man ir pārliecība, ka tajā cilvēkiem tiek atņemti savstarpējie kontakti, attiecību veidošanās, emocionālā dzīve un daudz kas cits, kas man liekas bīstami. Tomēr esmu pamanījis, ka intervijās, priekšlasījumos un sarunās arvien biežāk piemin dvēseliskumu, garīgumu, kas norāda uz bailēm, ka tie

kaut kādā veidā varētu pazust. Es teiktu, ka mūsu glābiņš ir izglītība un kultūra, kam seko viss pārējais.

Mūsu žurnālā latviešu valodai pievēršam sevišķu uzmanību. Kas jums par tās lietojumu sakāms gan kā aktierim, gan mācītam latviešu valodas un literatūras skolotājam?

Mēs no aktieru dinosauru paaudzes esam aicināti atgādināt, ka latviešu valoda turama godā un cieņā, un teātra skatuve arī ir valodas kopšanas vieta. Esmu novērojis, ka latviešu valoda kļūst arvien plakanāka, taču bez pietiekama vārdu krājuma ir grūti labi izteikties, uzrakstīt sacerējumu. Nedrīkstam aizmirst vecos rakstniekus, kuriem ir tik bagāta leksika, bet jaunie cilvēki to vispār nesaprot, jo viņi par maz lasa!

Jaunie teic, ka arī tīmeklī daudz kas vērtīgs atrodams.

Skatījos, kā abiturienti, kad viņiem bija jālasa dzejolis Teātra fakultātes iestājeksāmenā, atšķir internetā pirmo lappusi un pēc tam pieci vai seši skaita vienu un to pašu gabalu.

Bet kuru gabalu jūs pats skaitītu?

Šis ir foršākais Jāņa Rokpeļņa dzejolis mūsu "Dailes kanonā", un publika te parasti noelšas!

"Pūst siena kaudžu krūtīs pļāvās,
Kur kādreiz jaunkundzes man ļāvās.
Kur Jāņos tika diets un vemts,
Brien gumijniekos sentiments."

* Galvenās lomas tēlotāja daudzsērīju spēlfilmā "Emilija. Latvijas preses karaliene"

Abonē jau šodien

VIESIS

MĀJAS

- ▶ **Nolasi** kodu
- ▶ **Aizpildi** informāciju
- ▶ **Apmaksā** rēķinu

JAUNUMS!

- ▶ **Izvēlies** dalīto maksājumu
- ▶ **Maksā** reizi mēnesī
- ▶ **Saņem** visu gadu

